



# FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 16 iulie – 22 iulie 2017

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

[www.parohiasfantulgheorghe.ro](http://www.parohiasfantulgheorghe.ro)

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

**Sărbătoare SFÂNTUL PROFET ILIE**

**Joi, 20 iulie, 2016, ora 11,00 Sf Liturghie**

## Stima de sine – teamă sau bucurie!

Nu poți să nu te gândești la tine. Cel puțin din când în când. Probabil nu de fiecare dată cu aceeași intenție. Ai motivele tale... S-ar putea ca uneori să fii mulțumit de tine. Să spui că ești ok. Alteori nu. Posibil să nu fii chiar în apele tale, ceva s-a întâmplat. Alteori însă, pur și simplu pendulezi așa... între bine și rău, încât nici tu nu știi ce să mai crezi. Despre tine. Rămâi confuz, ciudat. Chiar supărat... Depinde, spui tu decent, de tine. Sau poate de stima de sine.

Stima de sine e adesea un concept discutabil. (Probabil nu te interesează așa mult. E din psihologie, îți spui, o idee ciudată, prea delicată...) Pentru că nu mereu s-a înțeles corect. Unii cred că e mândrie, alții admirație exagerată de sine, iar alții un fel de aroganță proastă. Nepoliticoasă. Îndrăzneță. Tupeistă chiar...

Și totuși nu-i așa. E altceva. O ai și tu, o am și eu (ceva există!). În cantitate mai mică sau mai mare, numai că nu ne gândim mereu la ea. O bănuim cumva, sau încercăm să ne convingem că... putem și fără ea.

*(Continuare pagina următoare.)*

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Burcuș Ovidiu, Huza Maria, Scurt Andreas, Scurt Marius, Moroianu Lia, Maria, Dragomirescu Petre** în numele comunității Parohiei Greco Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

## Stima de sine – teamă sau bucurie!

Știi... multă lume suferă chiar din această cauză. A stimei de sine. Dar, atenție: nu pentru că nu ar avea-o. Ci tocmai pentru că o are. Dar o are greșit! Unii oameni se stimează doar pentru că dețin anumite calități, pentru că au reușit ceva în viață, sau poate pentru că li se spune adesea că sunt buni. Aparent, nimic ieșit din comun. Ar putea avea chiar și o stimă de sine înaltă. Numai că aici e buba! Această stimă înaltă condiționează. Nu-i lasă liberi. Vor încerca mereu să „aibă grijă”, să aibă calități, să reușească. Ca să-și „mențină stima”. Se vor stresa să nu dezamăgească, să facă mereu treaba cu succes. Pentru că doar așa, sunt valoroși. Prin calități.

Așa gândește omul. Școala, lumea, societatea. Vrea competențe. Ambiție. Imagine de sine. Și asta obosește, derutează. Te antrenează în direcție greșită. Vei crede că va trebui să pari, iar dacă nu vei reuși, vei suferi. Astfel apare boala, depresia, complexul, melancolia sau monotonia. Sau și altele... egocentrismul, alcoolismul, suicidul, etc. Pentru că omul va fi convins că nu mai e așa de bun, dacă nu mai are competențele cerute. Că nu mai e apreciat.

Stima de sine e altceva de fapt. Ea nu e concurență și nici competență. E abilitatea de a te cunoaște realist și de a te aprecia așa cum ești. Indiferent de calități sau de defecte. Indiferent de orice altceva! Să ai capacitatea de a fi convins că totuși te iubești... Cu demnitate, legitim, motivat. Dar necondiționat.

Carl Rogers, cel care a întemeiat școala de *psihoterapie centrată pe persoană*, spunea că ceea ce face ca omul să aibă stimă de sine este iubirea sau acceptarea necondiționată. Din partea sa și a celorlalți. Aceasta i-ar da omului un sentiment de valoare. L-ar face să se simtă prețios. L-ar convinge pe acesta că nu datorită calităților sau a reușitelor e important, ci, pur și simplu, pentru faptul că există. Că este bun oricum. Nici defectele, nici eșecurile nu l-ar doborî, pentru că e concentrat în altă parte. La propria valoare. Din multe motive *n* (Că undeva, cumva, în inima sa are un vis..., că poartă în sufletul său ceva profund... Că e unic. Original. Irepetabil.) Și toate acestea necondiționat.

Mai mult decât atât: omul se va privi cu demnitate, când va vedea că într-însul există Dumnezeu. Va fi mult mai senin. Nu-și va închide ochii la greșeli. Nici la defecte. Le va vedea corect, dar nu va dispera. Va ști că are altceva mai valoros. Ceva ce-l face să renască: e spiritul lui Dumnezeu în el.

Desigur că porunca „să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” te angajează. Te face să transpiri. Dar te și onorează. Pentru că te ridică la un nivel mult prea înalt: îți cere stimă de sine. Delicatețe cu celălalt, ca și cum ai fi cu tine! Nu mândrie, nici tupeu. Ci umilință. Orgoliul l-ar îndepărta pe om de om. Pe om de Dumnezeu. Ar refuza esența celuiălalt, valoarea sa. Dar *omul valorează atât cât valorează înaintea lui Dumnezeu și nimic mai mult*, spunea Sf. Francisc. Și e destul de optimist! Pentru că Dumnezeu ține la om. El prețuiește mult!

*Pr. Bogdan Emilian Balașcă*